

ЗАКОН

О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПОЛИЦИЈИ

Члан 1.

У Закону о полицији („Службени гласник РС”, бр. 101/05 и 63/09-УС), у члану 7. став 1. после тачке 16) додаје се тачка 16а) која гласи:

„16а) обезбеђује смештај и исхрану;”

Члан 2.

У члану 10. став 1. тачка 8) мења се и гласи:

„8) заштита државне границе;”

Члан 3.

Члан 19. мења се и гласи:

„Члан 19.

Министарство остварује међународну сарадњу за потребе полиције, на нивоу министара и представника министарстава, са надлежним иностраним органима и организацијама, у складу са законом.

Полиција на оперативном нивоу сарађује са иностраним и међународним полицијским службама на основу потврђеног међународног уговора и уз поштовање принципа узајамности.

Међународна полицијска сарадња обухвата полицијске послове које врше надлежне организационе јединице Министарства на територији стране државе, сарадњу са страним полицијским службама, размену полицијских службеника за везу, односно делатност иностраних и међународних полицијских служби на територији Републике Србије.

У оквиру сарадње из става 3. овог члана полиција може да, у складу са важећим прописима и потврђеним међународним уговорима, размењује податке и обавештења, предузима мере против тероризма, организованог криминала, илегалних миграција и других облика међународног криминала и нарушавања безбедности границе, да успоставља заједничка радна тела, упућује на обуку и образовање припаднике полиције у иностранство, спроводи обуку у земљи за потребе полиције стране државе или међународне организације, у сарадњи са полицијама других држава, односно међународним организацијама.

О употреби полиције за извршавање задатака из ст. 1. и 2. овог члана одлучује министар.”

Члан 4.

После члана 19. додају се наслови и чл. 19а и 19б који гласе:

„Учествовање у извршавању полицијских или других
мирнодопских задатака у иностранству

Члан 19а

На захтев међународних организација или на основу међународног споразума чија је чланица, односно потписница Република Србија, полиција може у иностранству да учествује у извршавању полицијских или других мирнодопских задатака.

О употреби полиције за извршавање задатака из става 1. овог члана одлучује Влада, на предлог министра.

Права и обавезе полицијских службеника приликом остваривања
међународне полицијске сарадње

Члан 19б

Уколико међународним уговором није другачије одређено, полицијски службеници Републике Србије за време извршавања задатака ван њене територије могу примењивати овлашћења и средства предвиђена међународним уговором на основу којег се сарадња одвија.

Полицијски службеници иностраних и међународних полицијских служби у вршењу активности на територији Републике Србије могу примењивати само она овлашћења предвиђена међународним уговором на основу којег се сарадња одвија.

Спровођење активности полицијских службеника иностраних и међународних полицијских служби у надлежности је Министарства унутрашњих послова.”

Члан 5.

У члану 20. став 2. после речи: „у седишту Дирекције полиције образују се управе” додају се речи: „ и специјалне јединице полиције”.

У ставу 3. тачка 1) после речи: „начелници управа” додају се речи: „и команданти специјалних јединица полиције”.

Став 6. мења се и гласи:

„Управама у седишту и подручним полицијским управама руководе начелници управа, а полицијским станицама – начелници полицијских станица. Специјалним јединицама полиције руководе и командују команданти.”

После става 8. додаје се став 9. који гласи:

„Организација и функционисање специјалних јединица полиције и статус њених припадника ближе се уређују актом министра.”

Члан 6.

У називу члана 21. реч: „именовање” замењује се речју: „постављење”.

Члан 7.

У називу члана и у члану 27. став 1. после речи: „возила” и запете додаје се реч: „хеликоптери” у одговарајућем падежу и запета.

У ставу 2. после речи: „возила” додају се запета и реч: „хеликоптера”.

Члан 8.

У члану 32. став 2. речи: „надзора и обезбеђивања” замењују се речју: „заштите”.

Члан 9.

У члану 53. став 1. мења се и гласи:

„Ако Закоником о кривичном поступку, Законом о прекршајима или другим законом није друкчије одређено, овлашћено службено лице задржаће лице које ремети или угрожава јавни ред, уколико га није могуће друкчије успоставити, односно ако угрожавање није могуће друкчије отклонити. Задржавање може да траје најдуже 24 часа.”

У ставу 3. реч: „окружни” брише се.

Члан 10.

У члану 77. став 2. после речи: „установама” додају се речи: „и другим органима и организацијама”.

Члан 11.

У члану 87. ст. 2. и 3. после речи: „правну” додају се речи: „и другу неопходну”.

Члан 12.

Члан 110. мења се и гласи:

„Члан 110.

Лице које се прима у радни однос у Министарству, поред општих услова за пријем у радни однос у државном органу, мора да:

- 1) је држављанин Републике Србије са пребивалиштем у Републици Србији;
- 2) нема двојно држављанство;
- 3) има најмање средње образовање;
- 4) има године живота, да је психофизички способан и да испуњава посебне услове за поједина радна места, предвиђене актом из члана 4. став 4. овог закона;
- 5) је безбедносним проверама утврђено да за то лице не постоје безбедносне сметње.

У радни однос за обављање послова у Министарству не може се примити лице: против кога се води кривични поступак за кривична дела која се гоне по службеној дужности; које је осуђивано због кривичног дела за које се гони по службеној дужности; које је осуђивано на казну затвора у трајању дужем од три месеца и коме је радни однос у државном органу престао због тешке повреде службене дужности правоснажном одлуком надлежног органа, односно коме је радни однос у правном лицу са јавним овлашћењима престао због повреде радне обавезе или непоштовања радне дисциплине.

Министарство води јединствену кадровску евиденцију полицијских службеника и других запослених у Министарству, чији садржај и начин вођења прописује министар.”

Члан 13.

Члан 111. мења се и гласи:

„Члан 111.

О лицу које жели да заснује радни однос у Министарству, подаци се прикупљају у поступку безбедносних провера уз претходну писану сагласност тог лица и у друге сврхе се не могу користити.

Безбедносна провера из става 1. овог члана представља скуп мера и активности којима се утврђује постојање безбедносне сметње.

Безбедносна сметња је чињеница која онемогућава пријем у радни однос у Министарству, а у складу са условима из члана 110. овог закона.

Поступак безбедносних провера и садржина образаца који су у функцији поступка уређују се актом министра.”

Члан 14.

У члану 112. став 1. после речи: „конкурса” додају се речи: „или преузимањем из другог органа, споразумом руководиоца и уз сагласност лица које се преузима”.

Члан 15.

Члан 114. брише се.

Члан 16.

У члану 115. став 3. мења се и гласи:

„Програм, поступак и начин стручног оспособљавања приправника и полагање стручног испита ближе се уређују актом министра.”

Члан 17.

У члану 120. тачка 2) речи: „стручног сарадника, вишег стручног сарадника, самосталног стручног сарадника, инспектора и вишег инспектора” замењују се речима: „млађег стручног сарадника, млађег стручног сарадника I класе, стручног сарадника, стручног сарадника I класе, вишег стручног сарадника и самосталног стручног сарадника”.

Члан 18.

У члану 122. после речи: „вршења службе” додају се запета и речи: „као и због одсуствовања са рада због трудноће односно порођаја”.

Члан 19.

Члан 133. мења се и гласи:

„Члан 133.

Полицијски службеник и други запослени у полицији не могу обављати послове или самосталну и сваку другу делатност који су неспојиви са пословима полицијског службеника.

Актом министра ближе се дефинишу послови и делатности из става 1. овог члана, као и услови за обављање послова ван редовног радног времена.”

Члан 20.

У члану 137. став 1. речи: „тако да се сваких 12 месеци ефективно проведених у обављању послова полицијских службеника рачуна као 16 месеци стажа осигурања” бришу се.

Члан 21.

Члан 138. мења се и гласи:

„Члан 138.

Полицијском службенику у случају привремене неспособности за рад због болести, повреде на раду или повреде ван рада, а у вези са радом, припада накнада плате у висини 100% основне плате коју би примио као да ради, увећане за додатак из члана 146. став 3. овог закона.

Полицијска службеница има право на накнаду плате из става 1. овог члана за време одржавања трудноће.”

Члан 22.

После члана 138. додаје се члан 138а који гласи:

„Члан 138а

Запослени има право на накнаду плате у висини основне плате, увећане за додатак из члана 146. став 3. овог закона, у случајевима:

- 1) коришћења годишњег одмора;
- 2) коришћења плаћеног одсуства;
- 3) одсуствовања с рада на дан државног и верског празника који је нерадни дан, у складу са законом;
- 4) присуствовања седницама државног органа, органа управе и локалне самоуправе, органа синдиката и савеза синдиката у својству члана;
- 5) стручног оспособљавања и усавршавања за потребе Министарства;
- 6) одазивања на позив војних и других државних органа, ако законом није другачије одређено;
- 7) добровољног давања ткива или органа у хумане сврхе;
- 8) учешћа на научним скуповима, симпозијумима, конгресима, семинарима на које је упућен од стране Министарства или органа синдиката;
- 9) одласка на систематске или специјалистичке прегледе на које је упућен од стране Министарства;
- 10) када одбије да ради ако му прети непосредна опасност по живот и здравље због неспровођења прописаних мера за безбедан и здрав рад, у складу са прописима који регулишу безбедност и здравље на раду и спречавање злостављања на раду.”

Члан 23.

Члан 141. мења се и гласи:

„Члан 141.

Полицијском службенику који оствари право на пензију припада отпремнина у висини плате без пореза и доприноса из плате примљене за последњих шест месеци.”

Члан 24.

У члану 142. став 3. брише се.

Члан 25.

После члана 142. додаје се члан 142а који гласи:

„Члан 142а

У случају смрти полицијског службеника која је наступила као последица повреде на раду, професионалног обољења или опасне појаве, породица коју је издржавао полицијски службеник има право на једнократну новчану помоћ у висини од 36 просечних плата у Министарству.”

Члан 26.

Члан 146. мења се и гласи:

„Члан 146.

Запослени имају право на плату која се састоји од основне плате, додатака на плату и пореза и доприноса из плате.

Основна плата састоји се од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова.

Додатак на плату износи 0,4% од основне плате по основу временаведеног на раду за сваку пуну годину остварену у радном односу, као и за сваку пуну годину за коју се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем (бенефицирани радни стаж).

Висину коефицијената из става 2. овог члана утврђује министар актом о платама запослених у Министарству, који доноси уз сагласност Владе.”

Члан 27.

Члан 147. мења се и гласи:

„Члан 147.

Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. овог закона, применом на основицу увећава плату за 30 до 50 одсто у односу на плате других државних службеника.

Уз сагласност Владе, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50 одсто у односу на плате других државних службеника.”

Члан 28.

После члана 147. додају се називи чланова и чл. 147а и 147б који гласе:

„Додаци на плату

Члан 147а

Запослени има право на додатак на плату:

- 1) за рад на дан празника који је нерадни дан – 121% од основне плате;
- 2) за рад ноћу (од 22 часа до шест часова наредног дана) – 28,6% од основне плате;
- 3) за рад у смени – 28,6% од основне плате, ако ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено;
- 4) за прековремени рад – 28,6% од основне плате;
- 5) за додатно оптерећење на раду:
 - (1) до 10 радних дана месечно – 3% од основне плате, односно – 4% од основне плате ако замењује руководиоца унутрашње јединице;
 - (2) од 10 до 20 радних дана месечно – 6% од основне плате, односно – 7 % од основне плате ако замењује руководиоца унутрашње јединице;
 - (3) за 20 и више радних дана месечно – 10% од основне плате, односно –12% од основне плате ако замењује руководиоца унутрашње јединице;
 - (4) за дежурство ван радног времена (приправност) – 10% од основне плате.

Ако су се истовремено стекли услови по више основа утврђених у ставу 1. тач. 1) – 4) овог члана, проценат увећане зараде не може бити нижи од збира процената по сваком од основа увећања.

Накнаде

Члан 147б

Запослени има право на накнаду трошкова:

- 1) за долазак и одлазак с рада;
- 2) службеног путовања у земљи;
- 3) службеног путовања у иностранство;
- 4) рада и боравка на терену;
- 5) упућивања;
- 6) привременог или трајног премештаја у друго место рада.

Накнада трошкова из става 1. овог члана ближе се уређује актом министра, уз сагласност Владе.”

Члан 29.

Члан 148. мења се и гласи:

„Члан 148.

Премештај, у смислу овог закона, представља промену радног места привременог или трајног карактера.

Полицијски службеник може бити привремено или трајно премештен на друго радно место, у складу са његовом стручном спремом, чином, односно

звањем и радним способностима, у истој или другој организационој јединици, у истом или другом месту рада, које није удаљено више од 50 км од места рада.

Актом о премештају одређују се права и обавезе проистекле из премештаја.

Права и обавезе по основу премештаја ближе се уређују актом министра.”

Члан 30.

После члана 148. додају се називи чланова и чл. 148а и 148б који гласе:

„Привремени премештај

Члан 148а

Полицијски службеник може бити привремено премештен на друго радно место, на лични захтев или због замене одсутног полицијског службеника, повећаног обима посла или привремене здравствене неспособности, при чему задржава сва права радног места са кога је премештен, ако је то за њега повољније.

Привремени премештај траје најдуже годину дана.

Захтев за привремени премештај мора бити посебно образложен.

После истека времена на које је привремено премештен полицијски службеник се враћа на радно место са кога је премештен.

Трајни премештај

Члан 148б

Трајни премештај се врши путем интерног конкурса, на основу листе слободних радних места која се објављује најмање једном годишње.

Изузетно од става 1. овог члана, полицијски службеник може бити трајно премештен на друго радно место и на лични захтев или у случају потребе службе, када се оцени да његове радне способности и професионална оспособљеност у већој мери могу да допринесу побољшању процеса рада на радном месту на које се трајно премешта.

Захтев за трајни премештај мора бити посебно образложен.”

Члан 31.

Члан 149. мења се и гласи:

„Члан 149.

Упућивање, у смислу овог закона, представља привремену промену послова у циљу обављања конкретног службеног посла или задатка где се од упућеног лица захтевају посебне стручне, организационе и друге способности.

Упућивање запосленог може се извршити само уз његову претходну писану сагласност.

Упућивање траје најдуже годину дана или док трају околности које су га узроковале.

Актом о упућивању одређују се права и обавезе проистекле из упућивања.

Права и обавезе по основу упућивања ближе се уређују актом министра.”

Члан 32.

Члан 150. брише се.

Члан 33.

У члану 152. после речи: „полиције” и запете речи: „ради стицања одговарајућих нивоа стручне спреме” и запета бришу се.

Члан 34.

Члан 156. мења се и гласи:

„Члан 156.

Лаке повреде службене дужности су:

- 1) неоправдани недолазак на посао у одређено време и одлазак са посла пре истека радног времена, најмање три пута у року од месец дана;
- 2) неуљудан однос према грађанима или запосленима за време рада;
- 3) несавесно и неуредно чување службених списа и података;
- 4) неоправдано изостајање са посла до три радна дана у току једне календарске године;
- 5) неношење или неуредно ношење униформе и оружја;
- 6) поступање противно налогу или упутству за обављање послова које је изазвало или могло да изазове штетне последице мањег значаја.”

Члан 35.

Члан 157. мења се и гласи:

„Члан 157.

Тешке повреде службене дужности су:

- 1) одбијање извршења или неизвршавање законитог службеног наређења старешине издатог током вршења или поводом вршења службеног задатка;
- 2) самовољно напуштање радног места, позорничког места, места обезбеђења одређених објеката и лица, јединице или места одређеног за приправност;
- 3) примена овлашћења у сврхе за које није намењено или коришћење статуса полицијског службеника у неслужбене сврхе;
- 4) издавање или извршавање противправног наређења;
- 5) непредузимање или недовољно предузимање мера за безбедност лица, имовине и поверених ствари;
- 6) онемогућавање, ометање или отежавање извршавања службених задатака;
- 7) понашање супротно Кодексу полицијске етике, које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима;

8) правноснажна осуда на казну затвора мању од шест месеци или друга кривична санкција за кривично дело које га чини недостојним за вршење службе;

9) непрописно, неправилно или ненаменско коришћење, губљење или оштећење техничке или друге опреме, односно средстава којима је запослени задужен или их користи у обављању службених задатака, услед намере или грубе непажње;

10) одавање поверљивих података утврђених законом или другим прописом неовлашћеним лицима;

11) бављење пословима који су неспојиви са службеном дужношћу;

12) одбијање, неоправдано неодрживање или избегавање прописаног здравственог прегледа или злоупотреба права одсуствовања у случају болести;

13) одбијање, неоправдано неодрживање или избегавање стручног оспособљавања, усавршавања или друге обуке на коју се запослени упућује;

14) незаконит, несавестан, немаран рад или пропуштање радње за коју је запослени овлашћен, а који су проузроковали или су могли да проузрокују штету или незаконитост у раду;

15) повреда права запослених;

16) учестало понављање лакших повреда службене дужности у току календарске године;

17) неоправдано изостајање са посла преко три радна дана у току једне календарске године;

18) самоиницијативно иступање полицијских службеника и осталих запослених у јавности и средствима јавног информисања у вези с радом, које је изазвало или би могло да изазове штетне последице већег значаја по углед Министарства;

19) поновљена тешка повреда службене дужности, у вези са чланом 159. став 1. тачка 3) овог закона.”

Члан 36.

Члан 158. мења се и гласи:

„Члан 158.

За лаке повреде службене дужности може се изрећи једна од следећих дисциплинских мера:

1) опомена;

2) новчана казна у износу од 10 до 20 одсто од месечне плате запосленог остварене у месецу у ком је решење о утврђеној дисциплинској одговорности постало коначно.”

Члан 37.

Члан 159. мења се и гласи:

„Члан 159.

За тешке повреде службене дужности може се изрећи једна од следећих дисциплинских мера:

1) новчана казна у износу од 20 до 40 одсто од месечне плате запосленог у времену од једног до три месеца;

2) распоређивање на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема у трајању од шест месеци до две године;

3) условни престанак радног односа са роком проверавања до годину дана, кумулативно са мером из тач. 1) или 2) овог става;

4) престанак радног односа.”

Члан 38.

Члан 160. став 2. мења се и гласи:

„Орган који води поступак може да одлучи да искључи јавност када се у поступку разматрају чињенице поверљивог карактера или ради заштите моралног интегритета учесника у поступку.”

Члан 39.

Члан 161. мења се и гласи:

„Члан 161.

Дисциплински поступак у првом степену покреће:

1) директор полиције, односно руководилац у чијој надлежности је обављање одређених послова и задатака – за полицијске службенике Дирекције полиције и остале запослене у седишту Министарства;

2) начелник подручне полицијске управе – за полицијске службенике и остале запослене подручне полицијске управе.

Директор полиције, руководилац у чијој надлежности је обављање одређених послова и задатака, односно начелник подручне полицијске управе, овлаштиће полицијског службеника да води дисциплински поступак и одлучује о дисциплинској одговорности полицијских службеника и осталих запослених.

Полицијски службеник из става 2. овог члана мора бити дипломирани правник – мастер, односно дипломирани правник, са најмање пет година радног искуства у струци. ”

Члан 40.

У члану 162. речи: „полицијски службеник” замењују се речима: „запослени у Министарству и лице које је покренуло поступак”.

Члан 41.

Члан 163. мења се и гласи:

„Члан 163.

Дисциплинска комисија је колегијални орган који одлучује по приговорима на првостепене одлуке дисциплинских старешина.

Дисциплинска комисија одлучује у већу од три члана, од којих један члан није запослен у Министарству.

Председника, чланове и секретаре Дисциплинске комисије именује министар.”

Члан 42.

После члана 163. додају се називи чланова и чл. 163а и 163б који гласе:

„Накнада

Члан 163а

За ангажовање у вези вођења и одлучивања у првостепеном и другостепеном дисциплинском поступку плаћа се накнада утврђена актом министра.

Застарелост

Члан 163б

Покретање дисциплинског поступка за лаке повреде службене дужности застарева протеком шест месеци од извршене повреде, а за тешке повреде – протеком једне године од извршене повреде.

Вођење дисциплинског поступка за лаке повреде службене дужности застарева протеком једне године од покретања дисциплинског поступка, а за тешке повреде дужности – две године од покретања дисциплинског поступка.

Апсолутна застарелост покретања и вођења дисциплинског поступка наступа протеком три године од извршене повреде.”.

Члан 43.

Члан 165. мења се и гласи:

„Члан 165.

Запослени се привремено удаљује с рада кад је против њега одређен притвор, од првог дана притвора.

Удаљење из става 1. овог члана траје док траје притвор и за то време запосленом припада накнада основне плате у висини од 1/4, односно 1/3 ако издржава породицу, на терет органа који је одредио притвор.

Запослени у Министарству може бити привремено удаљен с рада, на образложени предлог руководиоца, када је против њега донето правноснажно решење о спровођењу истраге за кривично дело за које се гони по службеној дужности, или покренут дисциплински поступак због тешке повреде службене дужности и уколико би његово присуство на раду штетило интересима службе.

Удаљење из става 3. овог члана може трајати до правноснажног окончања кривичног поступка, односно до окончања дисциплинског поступка и за то време запослени има право на накнаду у висини 1/2 плате, односно 2/3 плате ако једини издржава породицу.

О привременом удаљењу с рада одлучује директор полиције, односно руководиоца у чијој надлежности је обављање одређених послова и задатака.

Против решења о удаљењу запослени може поднети жалбу Жалбеној комисији Владе, у року од осам дана од дана уручења решења о удаљењу. Жалба не одлаже извршење решења.

Поступак по жалби је хитан и решење се мора донети у року од 30 дана.

Полицијском службенику који је удаљен с рада одузима се службена значка, службена легитимација, оружје и друга средства која су му поверена за обављање послова, док привремено удаљење траје.”

Члан 44.

Члан 167. мења се и гласи:

„Члан 167.

Поред случајева престанка радног односа по сили закона утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос у Министарству престаје:

1) кад се утврди да су подаци о испуњавању услова за пријем у радни однос из члана 110. став 1. тач 1)–4) лажни или кад престане да испуњава те услове, а не може бити премештен на друго радно место – даном утврђења;

2) кад се утврди да је поступио супротно одредби члана 133. овог закона – даном коначности одлуке;

3) кад му надлежни орган утврди право на пензију у складу са законом – даном правоснажности решења;

4) кад се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на безусловну казну затвора у трајању дужем од шест месеци – даном достављања правноснажне пресуде Министарству.”

Члан 45.

Члан 168. брише се.

Члан 46.

У члану 186. став 1. мења се и гласи:

„Министарство непосредно сарађује са другим органима и службама безбедности у Републици Србији.”

Члан 47.

Овај закон ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

I. УСТАВНИ ОСНОВ

Уставни основ за доношење овог закона садржан је у одредбама члана 97. тач. 2. и 4. Устава Републике Србије, којима је утврђено, између осталог, да Република Србија уређује и обезбеђује остваривање и заштиту слобода и права грађана и одбрану и безбедност Републике Србије и њених грађана.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Закон о полицији донет је 2005. године. У међувремену, Република Србија постала је самостална држава и донет је нови Устав Републике Србије. Поред тога, донети су и одређени закони који имају додирних тачака са радом и организацијом Министарства унутрашњих послова. Такође, шестогодишња примена овог закона указала је на потребу да се одређене норме измене. Све ово условило је измене и допуне Закона о полицији на предложени начин, како би полиција и цело Министарство унутрашњих послова и даље радили у складу са основама правног система, али и потребама праксе.

III. ОБЈАШЊЕЊА ОСНОВНИХ ПРАВНИХ ИНСТИТУТА И ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

1. Одредбе чл. 1–11. Предлога закона односе се на измене у организацији Министарства унутрашњих послова и обављању полицијских овлашћења.

Специјалне јединице полиције су законски ближе дефинисане, односно њихове специфичности у уређењу и деловању захтевају и другачију нормативну поставку.

Међународна полицијска сарадња је детаљније уређена, односно исказане су различитости у начину и разлозима укључивања полиције у међународне активности.

Поједина полицијска овлашћења и услови у вези са радним местима на којима се та овлашћења примењују се другачије прописују, највећим делом због усклађивања са другим законима, донетим у међувремену, а по којима поступа и полиција.

2. Чланови 12–45. Предлога закона односе се на измене у уређењу радноправног статуса полицијских службеника и осталих запослених у Министарству унутрашњих послова. Ово поглавље у Закону је детаљно сагледано, како из угла одређених недоумица које су се јављале у примени, тако и са становишта интереса синдиката.

Услови за пријем у радни однос измењени су утолико што ће се конкретнији услови утврђивати подзаконским актом, а појашњене су безбедносна провера и безбедносна процена.

Отворена је и могућност да се у МУП долази преузимањем из другог органа.

Предефинисана је неспојивост одређених послова са пословима полицијског службеника.

Промене у одређивању плата, накнада, додатака и других примања предложени су у складу са нормама Посебног колективног уговора за полицијске службенике.

Раздвојени су и прецизније уређени појмови премештаја и упућивања, због неопходности исказивања специфичности у функционисању и начину обављања послова из делокруга МУП-а.

Измене у врстама дисциплинских повреда, дисциплинским мерама и дисциплинском поступку резултат су детаљне анализе вишегодишње праксе и уочених недостатака.

е) Такође, вишегодишња примена закона указала је на одређене нејасноће и недостатке у одредбама које се тичу привременог удаљења и престанка радног односа у МУП-у, а које су неминовно условиле предложене измене.

Део предложених измена односи се на исправке и правно-техничке интервенције.

IV. ФИНАНСИЈСКА СРЕДСТВА ПОТРЕБНА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА

За спровођење овог закона обезбеђена су средства у буџету Републике Србије.

V. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА ПО ХИТНОМ ПОСТУПКУ И СТУПАЊЕ НА СНАГУ ПРЕ ОСМОГ ДАНА ОД ДАНА ОБЈАВЉИВАЊА У „СЛУЖБЕНОМ ГЛАСНИКУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ”

Имајући у виду безбедносну ситуацију у Републици Србији, с једне стране, и услове за рад полиције и статус полицијских службеника, с друге стране, неопходно је хитно и неодложно решавање свих питања на која се односе предложене измене и допуне Закона о полицији.

Недоношење закона по хитном поступку могло би да проузрокује штетне последице по безбедност земље и рад органа и организација.

Из истих разлога неопходно је и да закон ступи на снагу пре осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.